

Problema păcatului (4)

Romani 8: Viața în Duhul

Frank Binford Hole

© CSV, Online începând de la: 13.12.2019, Actualizat: 13.12.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 8.1-39

Vers. 1,2

Romani 8.1,2: Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus. Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.

Dar cum devine eficientă această eliberare? Cum are ea loc? La aceste întrebări primim răspuns dacă începem să citim Romani 8. La sfârșitul capitolului 7 din epistola către Romani legea păcatului și a morții s-a dovedit mai puternică decât legea minții înnoite. Începutul capitolului 8 arată că legea Duhului, care a fost dat acum credinciosului, se dovedește a fi cu mult mai puternică decât legea păcatului și a morții. Apostolul poate exclama triumfător: „M-a eliberat”.

Noi avem nu numai viață în Hristos Isus, ci nouă ni s-a dat și Duhul acestei vieți. Prin aceasta în viața noastră va lucra o putere nouă. În timp ce noi venim sub puterea stăpânitoare a Duhului lui Dumnezeu, suntem eliberați de puterea stăpânitoare a păcatului și a morții. Legea mai superioară anulează puterea legii mai inferioare.

Această stare de lucruri poate fi ilustrată prin unele evenimente din lumea naturală înconjurătoare. Este de exemplu o bucată de fier. Ea stă nemișcată pe pământ, ținută prin legea gravitațională. Un electromagnet este adus deasupra ei și se cuplează curentul. Bucata de fier este imediat atrasă în sus, ca și cum ar fi primit deodată aripi. O forță dominantă nouă a devenit activă. Sub anumite condiții și într-un domeniu limitat de influență ea s-a dovedit mai puternică decât forța gravitațională.

Duhul Sfânt ne-a fost dat ca să ne conducă, și nu ca să decidem noi asupra Lui. Cum își exercită El influența? El lucrează în credincios, dar în așa fel că acțiunea Lui ne îndreaptă toată privirea spre o Persoană, deci în afara noastră: spre Hristos Isus, Domnul nostru. Duhul Sfânt este aici, nu ca să vorbească de la Sine Însuși, sau să Se glorifice pe Sine Însuși, ci ca să glorifice pe Hristos. El locuiește în noi. Însă El nu încurajează viața veche, viața primului Adam. Viața, al cărei Duh este El, este viața lui Hristos, a ultimului Adam. Noi suntem „în Hristos Isus”, așa cum arată primul verset, și noi suntem așa fără nici o îngrădire, de orice natură ar fi ea.

În Hristos nu este nimic care ar fi de condamnat, și în aceia care sunt în Hristos Isus de asemenea nu este nimic de condamnat. Pentru aceasta este o justificare dublă. O vedem din versetele 2 și 3 din Romani 8, ambele încep cu cuvântul „deci” respectiv „pentru că”. Versetul 2 ne dă motivul practic sau cel bazat pe experiență. Credinciosul aflat sub domnia Duhului a fost eliberat de domnia aceluia care a atras după sine condamnarea. Deoarece afirmația se referă la o libertate, care se realizează prin experiență, apostolul vorbește în forma personală și individuală: „m-a eliberat”.

Vers. 3

Romani 8.3: Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne,

Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne, ...

În contrast cu aceasta versetul 3 este o afirmație referitoare la ceea ce Dumnezeu a lucrat prin crucea lui Hristos în mod juridic. Legea s-a dovedit prin carne a fi fără putere, cu toate că în sine ea era sfântă, dreaptă și bună. Ea era asemenea unui sculptor versat, care era împuternicit ca dintr-o grămadă mare de mocirlă murdară să facă un monument statornic, un exemplar minunat spre bucuria permanentă a contemplatorilor. O misiune descurajantă, lipsită de speranță, nu din cauza incapacității sculptorului, ci din cauza materialului extrem de nefolositor, cu care el ar trebui să lucreze. Legea putea să-l condamne pe păcătos, dar nu putea condamna păcatul în carne în așa fel ca oamenii să poată fi eliberați din robia păcatului, și pentru ca apoi, umblând în Duhul, să poată avea o comportare în care să fie împlinit ceea ce Legea cerea în mod drept.

Dar ceea ce Legea nu a putut face, a făcut Dumnezeu. El a trimis pe propriul Lui Fiu, care a venit în asemănare cu carnea păcatului – numai în această *asemănare*, căci cu toate că El era Om în chip desăvârșit, El era totuși un Om desăvârșit, fără nici cel mai mic cusur de păcat. Dumnezeu L-a trimis „pentru păcat”, aceasta înseamnă ca jertfă pentru păcat, așa că în moartea Lui a putut fi condamnat păcatul în carne. Păcatul este rădăcina a tot ce este rău în om, și carnea din om oferă totodată păcatului mijlocul pentru acțiunile păcătoase, asemenea cum curentul electric produs într-o centrală electrică își găsește mijlocul de transport în conductele de înaltă tensiune.

Știm că păcatul își are primul început în ceruri. A început cu satan și cu îngerii căzuți, însă Hristos nu a venit ca să moară pentru îngeri, și drept urmare nu păcatul din natura îngerilor a fost condamnat. El a murit pentru oameni, și a fost păcatul în carne, care a fost condamnat. El a fost *condamnat*, nu iertat. Dumnezeu într-adevăr iartă păcate, care se arată în carne ca roade ale păcatului, dar păcatul, rădăcinile și carnea, natura în care lucrează păcatul, nu vor fi iertate, ci vor fi condamnate fără cruțare. Dumnezeu le-a condamnat în crucea lui Hristos. Noi trebuie să învățăm să le condamnăm în experiența noastră.

Noi trebuie să judecăm, așa cum judecă Dumnezeu. Noi trebuie să vedem lucrurile, așa cum le vede Dumnezeu. Dacă păcatul și carnea sunt sub judecata Lui, atunci și la noi trebuie să fie așa. Deoarece păcatul și carnea au fost judecate la cruce, ne-a fost dat Duhul Sfânt ca să dea putere vieții noi, pe care o avem acum. Dacă umblăm în Duhul, toate activitățile noastre, spirituale și trupești, sunt conduse de El. Urmarea va fi că în faptele noastre va ieși la lumină faptul că cerințele drepte ale Legii vor fi împlinite.

Vers. 4

Romani 8.4: ... pentru ca cerința dreaptă a legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu potrivit cărnii, ci potrivit Duhului.

Aceasta este cu adevărat uimitor. Când eram încă sub Lege și în carne, am luptat deznădăjduit ca să împlinim cerințele Legii și permanent am eșuat. Acum, după ce am fost eliberați de Lege și suntem în Hristos Isus și Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, există o

putere care ne face capabili să le împlinim. Și dacă umblăm în Duhul, nu în carne, împlinim, corespunzător măsurii unei astfel de umblări, realmente ceea ce Legea cerea de la noi în mod drept. Acesta este un triumf mare al harului lui Dumnezeu. Desigur, triumful poate fi și mai mare, căci creștinului îi este posibil „să umble așa cum a umblat El [Hristos]” (1 Ioan 2.6). Și „umblarea” lui Hristos a fost mult mai presus decât cerea Legea.

Să rezumăm: Potrivit gândurilor lui Dumnezeu creștinul este un om căruia i s-a iertat, a fost îndreptățit și împăcat, în a cărui inimă a fost turnată dragostea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Însă el este și unul care vede condamnarea divină a păcatului și a cărnii la cruce. El a înțeles că legătura lui de viață cu Dumnezeu nu mai constă cu Adam decăzut, ci cu Hristosul înviat. Drept urmare el este în Hristos Isus, Duhul locuiește în el. Acesta îl conduce și îl umple cu Hristos. Hristos stă înaintea sufletului lui luminând și curat, și astfel în eliberarea fericită de sub puterea păcatului el poate umbla, și cu bucurie poate face voia lui Dumnezeu.

Nimic mai puțin decât aceasta intenționează Evanghelia. Cum gândim noi în privința aceasta? Noi mărturisim cât de minunat este aceasta. Noi explicăm, că acesta este un plan care în mod demn corespunde înțelepciunii și inimii lui Dumnezeu. Aceasta face bine conștiinței noastre. Ne amintește cât de puțin am transpus noi în viața zilnică aceste posibilități minunate.

Vers. 5,6

Romani 8.5,6: Pentru că, cei care sunt potrivit cărnii gândesc cele ale cărnii; și cei care sunt potrivit Duhului, cele ale Duhului. Pentru că gândirea cărnii este moarte; iar gândirea Duhului, viață și pace.

Este remarcabil că apostolul Pavel, după ce el a scris versetul 4 nu a depus penița și nici nu s-a dedicat altei teme. Este de mare ajutor să spună mai mult, pentru ca noi să intrăm realmente în această eliberare binecuvântată și s-o experimentăm și prin energia Duhului lui Dumnezeu să trăim viața lui Hristos. În versetele din Romani 8.5 și până la versetul 13 urmează explicații foarte practice în privința aceasta.

Sunt analizate două clase de oameni, aceia care sunt „după” (sau „corespunzător”) carne, și aceia care sunt după Duhul. Primii gândesc la cele ale cărnii, ultimii gândesc la cele ale Duhului. Gândirea cărnii este moartea, gândirea Duhului este viața și pacea. Cele două clase sunt total opuse una alteia, atât în ceea ce privește natura lor cât și în ceea ce privește caracterul lor și țelul lor. Ele se mișcă în două sfere total diferite. Desigur apostolul scrie într-o vorbire abstractă. El judecă întreaga situație corespunzător naturii lăuntrice a lucrurilor și în privința aceasta nu se gândește la fiecare persoană în parte sau la experiențele lor schimbătoare.

În mod justificat putem pune întrebarea referitoare la experiențele proprii. Ce trebuie să spunem, când facem aceasta? Noi trebuie să recunoaștem că noi, cu toate că nu suntem după carne, avem totuși carnea în noi. De aceea este posibil să ne lăsăm abătuți și, în loc să gândim la lucrurile Duhului, să fim atrași de lucrurile cărnii. Prin aceasta sunt din nou contacte cu moartea, în loc să fie cu viața și pacea. Să nu ne înșelăm: dacă urmărim lucrurile cărnii, atunci nu căutăm ceea ce de fapt ar trebui să-l caracterizeze pe un creștin. O comportare

carnală este ceva nenormal și nepotrivit pentru un creștin.

Vers. 7

Romani 8.7: Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate.

Lucrurile cărnii se adresează gândirii cărnii, și *aceasta* este efectiv vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Această constatare din versetul 7 ar putea părea dură, dar ea este adevărată, căci carnea este fărădelege în ceea ce privește natura ei. Ea nu este supusă, și nici nu poate să se supună. Credem noi aceasta? Carnea poate fi educată, înnobilită, poate fi făcută religioasă. Poți s-o lași să flămânzească, s-o biciui, s-o asuprești, dar ea rămâne carne. Noi o putem numai condamna și da la o parte, și exact aceasta a făcut Dumnezeu, așa cum spune versetul din Romani 8.3. Fie ca noi să avem înțelepciune și har să procedăm la fel.

Vers. 8

Romani 8.8: Și cei care sunt în carne nu pot să-l placă lui Dumnezeu.

Deoarece gândirea cărnii nu este altceva decât vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, oamenii „în carne” nu pot fi plăcuți lui Dumnezeu. Opusul la aceasta îl găsim în 1 Ioan 3.9. Oricine este născut din Dumnezeu *nu poate* păcătui. Toți cei care nu sunt născuți din Dumnezeu sunt carne, aceasta înseamnă, starea lor este caracterizată prin carne și prin nimic altceva. Ei nu posedă în ei înșiși natura nouă, și de aceea carnea este izvorul gândirii și acțiunii lor. Și toate acestea nu plac lui Dumnezeu. Cine este născut din Dumnezeu este părtaș naturii Aceluia din care este născut.

Vers. 9

Romani 8.9: Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi; dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui.

Credinciosul nu numai este născut din Dumnezeu, ci el are și pe Duhul lui Dumnezeu locuind în el, care l-a pecetluit ca aparținând lui Hristos. Această realitate mare schimbă total starea lui. Acum el nu mai este în carne, ci în Duhul. Prezența și puterea Duhului lui Dumnezeu caracterizează starea lui. În versetul 9 acest Duh este numit Duhul lui Hristos. Este numai unul și același Duh, însă schimbarea în denumire pe parcursul prezentării este remarcabilă. Hristos este Acela în care noi avem originea noastră în sens spiritual. El este Acela căruia Îi aparținem. Dacă suntem ai Lui, avem Duhul Lui locuind în noi, și drept urmare ar trebui să fim asemenea lui Hristos în duhul nostru, așa de fidel ca toți să poată vedea că Hristos este în noi.

Vers. 10

Romani 8.10: Dar, dacă Hristos este în voi, trupul este muritor din cauza păcatului, dar duhul este viață, datorită dreptății.

Conform cu versetul 10 El este în noi, dacă Duhul Său locuiește în noi, și de aceea noi nu ar trebui să fim stăpâniți de trupurile noastre. Ele trebuie ținute în moarte, căci dacă ele sunt cele care acționează, aceasta conduce la păcat. Duhul trebuie să fie dătătorul de putere în viața noastră, rezultatul va fi atunci dreptatea. Facerea voii lui Dumnezeu este dreptate practică.

Vers. 11

Romani 8.11: Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi.

Versetul 11 vorbește despre trupurile noastre ca fiind „trupuri muritoare”. Ele sunt supuse morții. Ele poartă în ele de la început germenul morții. La venirea Domnului ele vor fi făcute vii. Dumnezeu, care L-a înviat pe Hristos dintre morți, va face aceasta prin Duhul Său. În acest context este o descriere suplimentară a Duhului Sfânt. El este „Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți”. În acest caracter El locuiește în noi ca arună a faptului că noi vom fi făcuți vii, fie că este vorba de învierea trupului sau de transformarea lui, care va avea loc cu trupurile credincioșilor care trăiesc și rămân până la venirea Domnului.

Vers. 12,13

Romani 8.12,13: Astfel deci, fraților, suntem datori nu cărnii, ca să trăim potrivit cărnii; pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri; dar, dacă trăiți prin Duh, omorâți faptele trupului și veți trăi.

Din toate cele care tocmai le-am studiat se trage concluzia că, carnea nu are nici o revendicare asupra noastră. Ea a fost judecată la cruce. Ea se împotrivesc lui Dumnezeu și este de neîmpăcat în această privință. Noi nu suntem „în carne”. Noi avem Duhul locuind în noi, noi suntem „în Duhul”. De aceea noi nu suntem în nici un fel datori cărnii, ca să trebuiască să trăim conform ei, căci o viață trăită conform cărnii are numai un sfârșit: moartea. Duhul este în noi, pentru ca noi să trăim corespunzător Lui. Aceasta înseamnă să omorâm acțiunile trupului, deci să refuzăm practic imboldurile și dorințele lui. Aceasta este calea spre o viață trăită adevărat pentru Dumnezeu.

Vers. 14

Romani 8.14: Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu.

Cât de mare importanță acordă toate acestea faptului că Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi. El produce în cel credincios o stare cu totul nouă, al cărei caracter El îl determină. El este puterea în viața credinciosului, energia care frânge puterea păcatului și ne eliberează. Și El este mai mult decât aceasta, căci El este o Persoană reală, care locuiește în noi și astfel preia conducerea.

Vers. 15

Romani 8.15: Pentru că voi nu ați primit un duh de robie, din nou spre frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!”

În timpul dinaintea crucii Legea era pentru iudeu un învățător sau educator. Ea l-a apucat de mână, ca și cum el ar fi fost un copilaș, și l-a călăuzit până la timpul când a venit Hristos. Acum după ce Hristos a venit, noi nu mai suntem sub un învățător, ci ne asemănăm fiilor maturi în casa Tatălui nostru. Și noi suntem nu numai fii, ci noi posedăm și Duhul Fiului lui Dumnezeu. Toate acestea le găsim în epistola către Galateni 3 și 4. Romani 8.14 se referă la acest adevăr.

Aceia, care erau în starea de minori, au fost puși sub Lege ca sub un învățător, de care erau conduși. Noi, cei care am primit Duhul lui Dumnezeu și suntem călăuziți de El, suntem fii ai lui Dumnezeu. Hristos este inițiatorul mântuirii noastre și a intrat deja sus în cer. Pe pământ Duhul locuiește în noi. El este conducătorul nostru pe drumul spre gloria de sus. Preamărit fie Dumnezeul nostru! Inimile noastre ar trebui să fie permanent umplute cu laudă.

Capitolul acesta ne oferă o prezentare minunată a adevărului despre Duhul lui Dumnezeu. În Romani 8.2 L-am văzut ca legea nouă în viața credinciosului. În Romani 8.10 El ne este prezentat ca viață în legătură cu experiențele noastre. În Romani 8.14 El este conducătorul, sub a cărui călăuzire noi stăm, atâta timp cât suntem pe drum spre glorie.

Vers. 16

Romani 8.16: Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

În afară de aceasta El este un Martor, despre care vorbește versetul 16. Deoarece noi am fost făcuți fii ai lui Dumnezeu, noi am primit Duhul înfierii. În aceasta se includ două aspecte: În primul rând noi suntem făcuți capabili să corespundem relației noi restabilite, prin aceea că noi ne adresăm lui Dumnezeu și spunem: „Ava, Tată”. În al doilea rând Duhul ne dăruiește savurarea conștientă a acestei relații. În duhul nostru știm despre un eveniment care ne-a adus de la întuneric la lumină. Duhul confirmă aceasta, prin aceea că El mărturisește ceea ce a avut loc, și anume că noi suntem acum copii ai lui Dumnezeu.

Vers. 17

Romani 8.17: Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El.

Mărturia merge chiar mai departe, căci dacă noi suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci noi suntem și moștenitori, și anume împreună-moștenitori cu Hristos, căci prin Duhul am fost uniți cu Hristos, cu toate că adevărul acesta nu este tratat mai mult în această epistolă. Nu trebuie

noi să ne mirăm? De câte ori nu se întâmplă că tocmai familiarizarea noastră cu textul face să pierdem din vedere importanța unui adevăr! Să ne gândim la aceasta, pentru ca să câștigăm timp pentru a întipări acest adevăr adânc în inimile noastre.

Capitolul acesta a început prin aceea că noi ca și credincioși adevărați suntem în Hristos. După aceea am găsit că dacă avem Duhul lui Hristos, atunci Hristos este în noi. Acum avem înaintea noastră faptul că noi am fost făcuți una cu El, atât în suferințele din timpul de acum cât și în gloria viitoare. Aici nu este vorba de suferințele pe care noi le îndurăm ca martori pentru Hristos, și nici de gloria care urmează după aceea ca răsplată. Aceasta o găsim în alt loc. Accentul se pune aici mai mult pe faptul că noi, în timp ce noi suntem în El și El este în noi, avem parte de viața Lui și de împrejurările Lui, fie că este vorba de suferințele de aici sau de gloria de acolo.

Vers. 18

Romani 8.18: Deoarece socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi.

Aceasta îl determină pe apostol să studieze contrastul dintre suferințele din timpul de acum și gloria viitoare. (Romani 8.18-30). El îl schițează chiar de la începutul acestui pasaj cu indicarea categorică, că aceste suferințe nu merită să fie comparate cu gloria.

Același contrast îl întâlnim în 2 Corinteni 4.17. Vorbirea este acolo mult mai expresivă: „mai presus de orice măsură o greutate eternă de glorie”. În pasajul nostru ies în evidență mai mult detaliile. El pare să le împartă în trei grupe: mai întâi caracterul gloriei viitoare, în al doilea rând mângâierea și încurajarea credincioșilor în mijlocul încercărilor, în al treilea rând planul lui Dumnezeu, care garantează gloria.

Vers. 19-22

Romani 8.19-22: Pentru că și creația așteaptă cu dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Deoarece creația a fost supusă deșertăciunii nu de bunăvoie, ci din cauza celui care a supus-o, în speranța că și creația însăși va fi eliberată de robia stricăciunii, pentru a se bucura de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. Pentru că știm că toată creația suspină împreună și este împreună în dureri de naștere până acum.

Mai întâi gloria este legată cu descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Fiii vor fi descoperiți atunci când Fiul, ca Cel Întâi născut și Moștenitor, Se va arăta în gloria Sa. Atunci creația va fi eliberată de robia stricăciunii, ca să aibă parte de „libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu”. Pe drept s-a spus că creația nu ia parte la libertatea harului pe care noi înșine îl savurăm în mijlocul suferințelor, dar ea va avea parte de libertatea gloriei. Creația nu a fost supusă deșertăciunii din voia ei proprie, ci mult mai mult ca urmare a păcatului aceluia căruia ea i-a fost supusă, și anume a lui Adam. De asemenea creația ne este prezentată aici ca așteptând cu dor în speranța eliberării care va veni cu descoperirea gloriei. Când fiii vor fi glorificați public, va veni anul jubiliar al eliberării pentru întreaga creație. Ce glorie va fi aceasta! Cum arată suferințele actuale în lumina acestei gloriei?

Vers. 23-25

Romani 8.23-25: Și nu numai atât, ci și noi înșine, care avem cele dintâi roade ale Duhului, și noi înșine suspinăm în sinea noastră, așteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru. Pentru că am fost mântuiți în speranță; dar o speranță care se vede nu este speranță; pentru că ceea ce vede cineva, de ce să și spere? Dar, dacă sperăm ceea ce nu vedem, așteptăm cu răbdare.

Aceste suferințe durează încă, fie că este vorba de creație în totalitatea ei sau de noi înșine personal. Primele le găsim în Romani 8.22, ultimele în versetele din Romani 8.23 până la 26. Noi avem slăbiciuni și suspinăm, provocate prin dureri fizice sau sufletești. Ce mai avem, ca să rezistăm în mijlocul tuturor acestor lucruri?

Și iarăși răspunsul este: avem pe Duhul. Sunt prezentate alte trei funcții, pe care El le împlinește: El este rodul dintâi (Romani 8.23), El este Cel care ajută, care intervine pentru noi, și Susținătorul, care mijlocește pentru noi (Romani 8.26). Noi suntem deja fiii ai lui Dumnezeu. Însă noi așteptăm „înfierea”, aceasta înseamnă starea ei deplină și gloria acestei poziții, pe care noi o vom avea atunci când trupurile noastre vor fi răscumpărate la venirea Domnului. Căci noi am fost mântuiți în speranță (nu: *prin* speranță), de aceea așteptăm cu perseverență gloria făgăduită. Mântuirea a avut loc în perspectiva lucrurilor minunate care vor veni; însă noi avem deja acum cele dintâi roade ale Duhului, care ne-a fost dat. În Israel roadele au fost aduse ca arvună și gust anticipat al recoltei care va veni (vezi Leviticul 23.10,17,20). La fel și noi avem în cele dintâi roade ale Duhului arvuna și gustul anticipat al răscumpărării trupului și al gloriei care este înaintea noastră.

Vers. 26

Romani 8.26: Și în același fel și Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, pentru că noi nu știm ce să cerem așa cum ar trebui, dar Duhul însuși mijlocește cu suspine de nespus.

În continuare Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre. Cuvântul acesta ne ajută să vedem că între slăbiciune și păcate este o diferență clară, căci niciodată nu vom avea ajutorul Duhului, dacă noi păcătuim. Slăbiciunea este mărginirea puterii noastre psihice și fizice. De aceea noi putem cădea foarte ușor pradă ademenirilor păcatului, dacă nu avem sprijin. Prin ajutorul Duhului devenim întăriți și eliberați.

Slăbiciunea și mărginirea noastră ne conduc deseori în situații în care noi efectiv nu știm pentru ce să ne rugăm. Atunci intervine ca Mijlocitor Duhul care locuiește în noi și își înalță glasul Lui însuși în suspinele noastre, care ne împiedică să ne exprimăm așa cum se cuvine.

Vers. 27

Romani 8.27: Dar Cel care cercetează inimile știe care este gândirea Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți potrivit cu voia lui Dumnezeu.

Dumnezeu, care cercetează toate inimile, știe care este sensul și dorința Duhului, căci toată dorința Lui și toată intervenția Lui pentru noi sunt în concordanță deplină cu planurile lui Dumnezeu, oricare ar fi natura dorințelor noastre proprii. Dumnezeu împlinește potrivit cu dorința Duhului, nu potrivit cu cererea noastră. Noi putem fi mulțumitori că este așa.

Vers. 28

Romani 8.28: Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său.

Să observăm contextul din versetul 26 cu versetul 28: „noi *nu știm* ce să cerem așa cum ar trebui, ... știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu”. Un eveniment sau altul pare să producă ceva grav, dar ele slujesc spre binele nostru spiritual. Aceasta trebuie să fie așa, căci Duhul locuiește în noi, El vine în ajutorul slăbiciunilor noastre și mijlocește pentru noi în strâmtorările noastre. Noi ne putem gândi și la faptul că Dumnezeu ne-a permis conform planului Său și nimic nu poate împiedica planul Său.

Vers. 29

Romani 8.29: Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie *Cel*/întâi-născut între mulți frați.

Prin aceasta avem un al treilea aspect: planul lui Dumnezeu care garantează gloria. Prima verigă este cunoașterea dinainte, care își are rădăcina în atotștiința lui Dumnezeu și de aceea în veșnicie. Veriga următoare este predestinarea, un act al cunoștinței divine, prin care El a prevăzut pe aceia, pe care El i-a cunoscut, să aibă o anumită poziție glorioasă, și anume cu mult timp înainte ca ei să existe în timp. Din alte locuri din Scriptură știm că predestinarea a avut loc înainte de întemeierea lumii.

Vers. 30

Romani 8.30: Iar pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cei pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe cei pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat.

Predestinării i-a urmat chemarea efectivă, care a ajuns la noi prin Evanghelie. Prin aceasta ajungem în timp, la momentele diferite ale istoriei vieții noastre, în care am venit la credință. Pasul următor se suprapune practic cu momentul acesta, căci noi am fost îndreptățiți, nu numai chemați, atunci când am crezut. Și în final: „pe cei pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat.” După ce lanțul nostru de aur a venit din veșnicie și s-a coborât în timp, el se reîntoarce iarăși în veșnicie.

Dar – să nu trecem cu vederea – se spune „glorificat”, o formă a verbului în trecut, nu în viitor. Dacă privim lucrurile din punctul de vedere al planului divin, suntem duși în afara tuturor întrebărilor legate de timp și trebuie să învățăm să vedem totul așa cum vede Dumnezeu. El

cheamă cele care nu sunt „ca și cum ar fi” (Romani 4.17). El alege „ce nu este” (1 Corinteni 1.28). Lucruri, care pentru noi nu sunt, există pentru El. În planul lui Dumnezeu noi suntem glorificați. Aceasta este ca și cum ar fi avut loc, căci nici o putere vrăjmașă nu poate împiedica planurile Lui.

Să ne oprim, ca să vedem unde am ajuns. În Evanghelia lui Dumnezeu a explicat în minunea harului Său care îndreptățește, că El este pentru noi. Am avut aceasta înaintea noastră până la sfârșitul capitolului 5. După aceea am cercetat ce răspuns ar trebui să dăm noi la un astfel de har. Am descoperit că într-adevăr în noi înșine nu avem nici o putere să dăm răspunsul potrivit, dar că totuși există putere pentru aceasta, deoarece noi suntem în Hristos și Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi. Noi am fost eliberați de vechea robie, ca să facem voia lui Dumnezeu. În afară de aceasta am văzut cât de felurite sunt lucrările Duhului care locuiește în noi. El este „lege”, „viață”, „conducător”, „martor”, „rodul dintâi”, „ajutor” și „mijlocitor”. Și apoi ne găsim pe noi înșine incluși în planul lui Dumnezeu, care culminează în glorie și pe care nimic nu-l poate stingheri.

Vers. 31

Romani 8.31: Ce vom spune deci față de aceste lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?

Nu este de mirare dacă apostolul, având aceste lucruri minunate înaintea ochilor, revine la întrebarea lui: Ce vom spune deci față de aceste lucruri? Ce s-ar putea spune în afară de cuvintele care însuflețesc un duh de jubilație? Romani 8.31 pune această întrebare, și începând de aici și până la sfârșitul capitolului urmează răspunsul în forma unei serii de întrebări și răspunsuri, care se pun într-o formă așa de rapidă, că ele trădează o inimă care arde și triumfă. Aceste versete se recomandă nu atât de mult pentru o interpretare doctrinară, ci mai degrabă pentru studiu meditativ. Să privim punctele cele mai importante.

Dumnezeu este pentru noi! Omul decăzut gândește automat că Dumnezeu ar fi împotriva lui. Dar este cu totul altfel, așa cum dovedește Evanghelia. Inima Lui este îndreptată spre toți oamenii. El este cu adevărat și veșnic *pentru* toți cei care cred. Aceasta aduce la tăcere sub o formă activă pe orice vrăjmaș. Nimeni nu poate face ceva împotriva noastră, chiar dacă unii doresc mult să facă ceva.

Vers. 32

Romani 8.32: El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?

Darul Fiului include orice dar mai mic, pe care noi l-am putea avea împreună cu El. Să observăm în versetul 32: El ne va dărui împreună cu El toate. Mai dorim noi ceva, pe care nu l-am putea avea împreună cu El? În nebunia și graba noastră am putea uneori să cedăm la o astfel de dorință. La o chibzuință liniștită însă nu vom vrea să avem ceva care ar putea să ne despartă de El.

Vers. 33,34

Romani 8.33,34: Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește. Cine este cel care condamnă? Hristos este Cel care a murit și, mai mult, a și fost înviat, Cel care și este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care și mijlocește pentru noi.

Dumnezeu este Cel care ne îndreptățește, nu omul. Având în vedere această realitate nimeni nu va fi capabil să ne acuzeze nici măcar cu ceva. Chiar și între oameni este o batjocură să învinovățești pe un captiv, dacă judecătorul l-a declarat nevinovat.

Dar dacă nici o acuzare nu mai poate fi adusă, atunci lipsește orice teamă de judecată și condamnare. Dacă totuși ar rămâne vreo întrebare, atunci este Hristos care dă orice răspuns de clarificare, El, Cel care a murit odinioară și acum a înviat, care ne reprezintă la tronul puterii. Observă că acest capitol prezintă o apărare dublă: Hristos la dreapta lui Dumnezeu și Duhul în credincios aici pe pământ (Romani 8.26,34).

Vers. 35-39

Romani 8.35-39: Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz sau strâmtorare sau persecuție sau foamete sau lipsă de îmbrăcăminte sau primejdie sau sabie? După cum este scris: „Pentru Tine suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca oi de înjunghiere“. Dar, în toate acestea, suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit. Pentru că sunt convins că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele prezente, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru.

Ar putea dragostea, dragostea personală a lui Hristos, fi exprimată în mod mai desăvârșit decât o găsim aici? Nicidecum. Și cu toate acestea s-ar putea pune întrebarea, așa de fricoase și necredincioase sunt inimile noastre: n-ar putea totuși vreun eveniment sau vreo putere să se arate și să ne despartă de această dragoste? Deci, haidem să cercetăm și să vedem.

În lumea aceasta, după cum știm, sunt o mulțime de puteri vrăjmașe. Unele din ele vin direct din oameni răi, așa cum sunt prigoanele sau sabia. Altele lucrează indirect în căile de guvernare ale lui Dumnezeu ca urmare a păcatului: necazuri, foamete, lipsă de îmbrăcăminte sau pericole. Va putea vreunul din necazurile enumerate să ne despartă de dragostea lui Hristos? Nu, nici măcar pentru o clipă! S-a întâmplat mereu că un convertit fricos a fost atacat de oameni brutali cu cuvinte rele: „Îți vom *alunga* aceste gogoși“, cu rezultatul că batjocura lor rănitore a făcut ca adevărul să se *întipărească* și mai adânc. El s-a dovedit a fi nu numai cel superior în conflict, ci el a ieșit câștigător și de aceea era mai mult decât biruitor. Prin astfel de experiențe ne întemeiem și mai adânc în dragostea lui Hristos.

Dar este o lume nevăzută, un alt domeniu al lucrurilor, despre care știm puțin. Răul, pe care nu-l înțelegem, produce întotdeauna mai multă teamă în noi decât răul pe care îl cunoaștem și-

I înțelegem. Viața și moartea sunt misterioase. Sunt îngeri și alte puteri spirituale. Putem să parcurgem timpuri și spații mari și să întâmpinăm viziuni sau creaturi, care până acum ne sunt necunoscute. Cum stau lucrurile în acest caz?

Răspunsul este, că niciuna din acestea nu va putea să ne despartă nici măcar pentru o clipă de dragostea lui Dumnezeu. Această dragoste se odihnește peste noi în Hristos Isus, Domnul nostru. El este subiectul demn și nespus de minunat al acestei dragoste, și noi suntem incluși în ea, deoarece noi suntem în El. Această dragoste a ajuns la noi în El, și deoarece noi suntem acum în El, noi rămânem în această dragoste. Dacă Hristosul acestei dragoste ar putea fi răpit, atunci ar putea să aibă loc și cu noi aceasta. Dar nici una nici cealaltă nu poate avea loc. Dacă înțelegem această realitate măreață, atunci convingerea lui Pavel ar fi și convingerea noastră. Nimic nu ne poate despărți, și pentru aceasta mulțumiri fie aduse veșnic lui Dumnezeu!

Capitolul acesta, care a început cu „nu este *nici o* condamnare”, se termină cu „*nici o* despărțire”. Și între ele ne-am văzut pe noi ca fiind primiți conform planului lui Dumnezeu, în care nu este *nici o* schimbare.

Tradus de la: [Das Problem der Sünde \(4\)](#)

Din *Grundzüge des Neuen Testaments*, pag. 54–67,
cu aprobarea amabilă a editurii CSV-Verlages, www.csv-verlag.de.
Versetele biblice au fost introduse de SoundWords.

Traducere: Ion Simionescu